

Příloha časopisu

Kohout

PODZIM 2021

Moje pěkná podzimní vzpomínka

Seniorky v českořebovském Domově nám vyprávěly o svých vzpomínkách na podzim.

Laskavě souhlasily i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

Houby

Podzim nemám ráda. A ani na houby jsem moc nechodila. V lese bych se sama nejspíš ztratila. Vždycky jsem si pořádně hlídala toho, kdo šel se mnou. Jednou jsem se doopravdy ztratila. Zabloudila jsem v lese, ale naštěstí mě můj pejsek vyvedl ven.

Já houby ani moc neznám. Nejspíš bych se otráвила. Poznám jenom podhříbek anebo hříbek. Ale chutnají mi. Nejradši jsem je smažila obalované anebo jen tak na másle. Smaženici mám taky ráda, ale nedělala jsem jí moc, protože syn ji nejí. On zase rád houby suší. Nasbírání je, nakrájí a nasuší. Potom jsme

je dali do bramboračky anebo do bramboráků.

Kaštany

S bráškou jsme chodívali naproti tatínkovi na nádraží. Pracoval u dráhy. To jsme tehdy bydleli v Litomyšli. A u toho nádraží rostla spousta kaštanů. Když jsme šli a zafoukal vítr, tak jich byla spousta na zemi. Některý byly teprve ve šlupce, jenom napůl rozpukaný. Tak jsme je s bráškou sbírali.

To víte, my jsme se měli rádi. Ale občas, když nebyla maminka s tatínkem doma, tak jsme se hádali a občas jsme se i poprali. Bráška byl mladší, ale když mě byl rok, tak už byl bráška na světě.

Jak ten čas ubíhá...

Když jsem byla malá, bydleli jsme ve vlastním baráku. Tatínek ho postavil, ale neměl udělanou fasádu, protože pak přišla válka a

nebyly nikde materiály. Všechno vzali. Neměli jsme v baráku vodu ani elektriku. Svítali jsme petrolejkama a pro vodu jsme museli chodit do vesnice. Sestra a já jsme vodu nosily v kbelících. Nejhorší to bylo, když se musela nanosit voda na praní....

Později, to už jsem byla z domu pryč, nechala obec udělat hydrant, takže tatínek ani sousedi nemuseli chodit až do vesnice. Později se zavedla elektrika.

My jsme pak s manželem bydleli v domku na Jilemnicích. Bylo v něm chladno, takže jsme museli pořád topit. V kuchyni jsme měli takovou pec obkládanou dlaždičkami a na ní se vařilo. Později jsme pec vybourali a koupili si sporák.

Chrousti

Když jsem byla malá, se školou jsme chodili sbírat chrousty. Museli jsme je sklepávat ze

stromů a pak je posbírat. Chtěli to Němci, ale proč, to nevím... Já jsem se chroustů nebála, ale většina děvčat z nich měla strach. Bály se jich. Kluci ti ne, ti je děvčatům dávali pod halenku a ony se pak ošívaly a pištěly. Jako děti jsme vždycky vymýšleli nějaké lumpárny.

Dětské hry

Když jsme byly malé, neměly jsme tolik hraček, jako mají děti teď. Hodně jsme vymýšlely a vyráběly hračky. Zapojovaly jsme fantazii. Doma jsme měli hospodářství, takže okolo domu bylo spoustu zákoutí, kde jsme si stavěly domečky, takové místnosti, ve kterých jsme si hrály. Doma jsme si pak často hrály na prodavačku. Rozložily jsme žehlicí prkno, to byl náš pult na prodávání. Jedna si za něj stoupla a prodávala. Druhá byla zákazník a nakupovala. Po nějakém čase jsme se za tím „pultem“ prostřídaly. Bavilo nás to. Většinou jsme si hrály, ať už venku nebo uvnitř, jen když nebyli rodiče doma, protože jsme jim musely pomáhat.

Nedělní odpoledne

Ráda vzpomínám na ty krásné rodinné nedělní chvílky, když jsem byla malá. Opravdu každou neděli k nám chodila teta se strejdou. Bydleli kousek od nás a k nám chodili po takové úzké cestičce. Teta se vždy posadila na gauč, tatínek vytáhl harmoniku, začal hrát a teta ho svým zpěvem doprovázela. Ráda jsem jí poslouchala. Moc se mi to líbilo. Popovídali jsme si, zasmáli se a užívali si nádherné rodinné odpoledne.